

ΧΩΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.

Ἡ ἰδέα τῆς κυρίας Μελά ἦτο χαριεστάτη· ἔκρυπτεν ἐντὸς αὐτῆς τὸν πυρῆνα τῆς ἐπιτυχίας. Ἐπὶ τέλους εἶναι ὦρα ἰὸν καὶ ἀπαξ ἀκόμα τοῦ ἔτους ὁ μὲν ἀνὴρ ὁ ἀποβάλλει τὴν κολασμένην μαύρην ἐνδυμασίαν του καὶ ἡ γυνὴ τὴν κούκλικην ἰδικὴν τῆς ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος εἰς τὰ γραφικὰ τοῦ μεσαιῶνος ἐνδύματα ἢ τὰς εἰκονικὰς στολὰς ἄλλων ἡθῶν καὶ κλιμάτων. Καὶ ὅμως! ἐν χορῶ ἑλληνικῇ μετημφιεσμένων δὲν ἐφάνη οὔτε ἡ χλαμὺς τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὸ ἱμάτιον ὑφ' ὃ διαφαίνοντο τὰ γλυπτικά τῆς Ἀσπασίας ἢ τῆς Φρύνης κάλλι. Οἱ Ἀλκιβιάδαι μας ἐπροτίμησαν νὰ φανῶσιν Μαρκήσιοι ἢ Φορτούνιοι καὶ αἱ Ἀσπασίαι μας soubrettes ἢ ψαροπούλαι, κανεὶς δὲ καὶ καμμία δὲν εἶχε τὴν τόλμην μιᾶς φανομηρίδος ἢ μιᾶς χλαμύδος!

Τί Ἕλληνες καὶ τί Ἕλληνίδες!

* *

Αἱ αἰθουσαι τοῦ κυρίου Μελά ἀπεδείχθησαν αἱ εἰδικώτεραι διὰ χορὸν αἰθουσαι. Τὸ δεύτερον πάτωμα ἐκ πέντε αἰθουσῶν ἐν συγκοινωνίᾳ αποτελούμενον καὶ ἐν σχήματι Γ παρῆδον εἰς τοὺς ἐλαφρόποδας χορευτὰς καὶ τὰς εὐκνήμιδας χορευτρίδας στάδιον καὶ δίαυλον μάλιστα πρὸς χορὸν ἀναπεπταμένον, ἐπιτρέποντα τὴν ἀνάπτυξιν ὅλου τοῦ κάλλους καὶ τῶν θελημάτων εἰς τὰ ἐλαφρὰ καὶ ἀερόπτερα τῶν ὀρχηστῶν σώματα. Ὅπως κατήντησάν οἱ χοροὶ ἐν ταῖς στενοχωρίαις ἀθηναϊκαῖς αἰθούσαις, ὅπου ἡ φιλοτιμία τοῦ οἰκοδεσπότου διαθρύπτεται, ὅταν **ὄλ' αἱ Ἀθῆναι** συμπαραστῶσιν ἐλεῖ, ὁμοιάζουν μερικὰς ἀστρονομικὰς κινήσεις, καθαφαί περὶ τὸν ἴδιον ἀξονα περιφοραί, αἱ ὁποῖαι ἐμοῦ τοῦλάχιστον κινουσι χονδροειδέστατον γέλωτα καὶ οἶκτον.

* *

Αἱ προσκλήσεις ἦσαν τόσον ἄφθονοι, ὥστε χαριεστάτα ἐλέχθη ὅτι ὡς ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῇ ἐπιστρατείᾳ καὶ ἡ οἰκοδεσποινα ἐν τῷ χορῷ προσεκάλεσεν ὅλας τὰς ἡλικίας. Εἰς ἐν τούτοις τὰς ἐταξινόμησεν εἰς τρεῖς κυρίας τάξεις, εἰς τὴν τῶν παιδιῶν, τῶν ἐφήδων καὶ τῶν ἀπομάχων, ὡς νὰ ἐλέγομεν κληρούχους, ἐπιστράτους καὶ ἐθνοφρουράν. Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἀνάμικτος, συναγκωνίζομενος, μετημφιεσμένος, λαμπρὸς, ἄρτι ἐξελθὼν τοῦ Κομμωτηρίου ἢ τοῦ Κουρείου, ἔστιν ὅτε καὶ τοῦ Νιπτῆρος, ὑπὸ ἀπλετον φῶς, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἣν ἐβάρυνον τόσαι ἀναπνοαὶ καὶ τόσα ἀπὸ ἐπιδερμίδων καὶ μανδηλίων ἀρώματα· περιεργαζόμενον τὸ ἐν φύλον ὑπὸ τοῦ ἄλλου, ἀναγνωρίζομενον, μισοῦμενον, ἀγαπώμενον, κολαζόμενον, πειραζόμενον· τόσα αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἐπῳάζοντο, ἐθερμαίνοντο, συνεκρούοντο· τόσαι φιλοδοξίαι καταπατούμεναι, ἱκανοποιούμεναι· τόσα πτερὰ, ταινίαι, ἄνθη, μεταξωτὰ, φρού-φρού, ἀδάμαντες, σκαρπίνια καινουργῇ ὅλα, ἀναδίδοντα ὁσμήν Ζωῖοπούλου ἢ Καρδαμίτση· κωδωνίσκοι, ψιμίθια, πῖλοι ὅλων τῶν εἰδῶν, Καρδαμίτση· κωδωνίσκοι, ψιμίθια, πῖλοι ὅλων τῶν εἰδῶν, παντοειδῆ καλύμματα, παραμυρφώσεις τῶν προσώπων, ἐπιδείξεις, ἐκδηλώσεις· τόσαι προδοσίαι ἐν τῇ μεθυστικῇ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ μυστικῶν δραμάτων· Κομμωτηρίων καὶ ἐπὶ τῶν προδοσιῶν σχόλια, ψιθυρίσμοι, κρυφοὶ γέλωτες· τόσαι ἐγκαταλείψεις καὶ μέχρι λειποθυμίας ἐκστάσεις προικοθηρίας, ἀπέναντι τῆς προσφιλοῦς· στιγμιαία κατασκευὴ δονέων ἐπὶ θεμελίων νεφελῶν καὶ παρὰ μίαν νωτοκαμψίαν πτώσεις.

ἐλεῖναι ἀπὸ τῶν δονέων-θρόνων· τόση βλακεία ἀποκρυσταλλωμένη εἰς θαμποὺς ὀφθαλμοὺς, διακεχυμένη εἰς ἄχρουν ἐπιδερμίδα ἢ πορφυρομένη κατὰ τεμάχια παρειῶν· τόση ὁσμή κτήνους ἀποπνεομένη ὑπὸ γυναικείου λίπους ἀναισθήτως συρομένου ὑπὸ ἀχθοφορικῶν βραχιόνων ἐν βαρέως κυλινδουμένην στροβίλῳ· καὶ αἱ φωναὶ καὶ τὰ πηδήματα τῶν μικρῶν ἀγγέλων μακρὰν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν γυναικῶν, μακρὰν τῆς ἡλικίας τῶν παιδιῶν καὶ ὅμως θερμαινομένων καὶ αὐτῶν ἐν μέσῳ τῆς γυναικείδος ἐκείνης ἀτμοσφαίρας ἥτις ὡς σάκχαρις βράζουσα ἐκλύει θερμοὺς ἀτμούς· ὅλον αὐτὸ τὸ ποικίλον μωσαϊκὸν μίαν ὅλην ἀποτελοῦν εἰκόνα, εὐρεῖαν σύνθεσιν συμπλεγμάτων ἀνευ οὐδενὸς ῥυθμοῦ, ἁρμοῖας ἢ ἐνδότητος· ἰδιότροπον συμβολὴν ἀσχημίας καὶ κάλλους, αἰθέρος καὶ γῆς, πεζότητος καὶ δονέου, γρασιδίου καὶ ἀνθους· εἰκόνα ἥς τὰ μέρη φεύγουν, ἐπανέρχονται, ἐξαφανίζονται, συζεύγνυνται, ἀποχωροῦσιν, ἐκλύονται, στροβιλίζονται, σαλακωνεῦνται, ἐν τρέλλᾳ, ἐν θερμότητι, ἐν ψύχει, ἐν χιόνι—ἰδοὺ τί ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἦτο ὁ χορὸς αὐτὸς, ἐξιδανικεύμενος ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς κυανῆς μαγικῆς μου μελάντης.

* *

Καὶ ὅλη αὕτη ἡ κίνησις περὶ τὴν θὴν πρώϊνὴν ὥραν εἰς πτωματικὴν μεταβαλλομένη ἀκίνησιαν, τὴν ὁποίαν μόλις σείουσιν ὥχραι ἐκλάμψεις ἐσβεσμένων δονέων, ἀνιαραὶ αἰσθήσεις κόπου, ἀλγηδόνων, ἀπογοητεύσεως, χασμημάτων καὶ ὕπνου.

Βίος!

* *

Καὶ ἐν λεπτομερείαις :

*

Βλέπω μίαν χλωμὴν μὲ ἀνάστημα ὑποσχόμενον ἀνάπτυξιν λεύκης, γλυκεῖς καστανοὺς ὀφθαλμοὺς, κόκκινην ἐσθῆτα μὲ κυανᾶς γραμμάς, καὶ ὦρα ἰὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μαργαριτοκέντητον διάδημα. Εἶναι ῥωσὶς χωρικὴ, ἔχει τὴν ἀφέλειαν χωρικῆς, ἀλλ' εἶναι ἥκιστα χωρικὴ, ὡς λεπτὴ λευκὴ ἀνεμώνη τοῦ γυναικείου ἀθηναϊκοῦ ἀγροῦ.

*

*Ψαῖά μου ζηλεμένη μὲ τὸ καμάρι σου
Χαρὰ σ' τὸ παλληκάρι ποῦ γίνη ψαῖά σου
Μὰ πῆταξε τὰ δάχτυλα καὶ τὰ πλεμάτια σου
Ἐὐδ' ὅταν ψαρεύῃς φθάνουν τὰ μάτια σου.*

Καὶ μόνον τὰ μάτια ; Ἀλλὰ ὁ κύκνειος ἐκεῖνος κόλπος ἄξιος θεοῦ μεταβαλλομένου εἰς χρυσὴν βροχὴν ; Εἶναι ἡ ἄρτιμελής δεσποινὶς ψαροπούλα, κόκκινα μὲ κυανᾶ ντυμένη, ἐπὶ κεφαλῇ κόκκινον πλεκτόν σκούφον. Ὅσο τὴν ἐβλεπα, τόσον ἐκυκλοφόρει εἰς τὸν ἐγκέφαλό μου ὡς σιδηρόδρομος ἡ ἰδέα τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τὰ χεῖλη μου μυστικᾶ ἔψαλλον :

*Μὰς καρτερεῖ ἡ βαρκοῦλα
Σ' τὴν ἔρμη ἀερογιαλιά.*

* Ἀς εἶναι· δὲν τὴν κλέπτομεν.

*

"Ω! μία ντυμένη Τρέλλα. "Ολα τὰ χρώματα ὅσα τρελ-
λὸς χρωστήρ ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ ἐπάνω της καὶ πλῆθος
κουδουνάκια, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς πιλίδιον "Ριγκολέτου.
"Ἀλλ' ἦτο *τρέλλα*; "Εδῶ τὰ γούστα μερίζονται. Οἱ ὁπαδοὶ
τῆς ποσότητος εἶναι ὑπὲρ αὐτῆς· παρὰ τὸ σύνηθες τῆς τρέλ-
λας ἥτις εἶναι ἰσχνή, κατεσκληκυῖα, ἡ Folie αὐτῇ ἠδύνατο
νὰ πλάσῃ τρεῖς αἰθερίας καὶ νὰ τῆς μείνῃ πάλιν ἀρκετὴ
σάρξ.

Εἰς τὴν ὠνόμασε προσωπεποιημένην Φρόνησιν:

"Ἀλλ' εἴμεθα ὕλισται· μολονότι ἀγαπῶμεν τὰς λεπτάς
διὰ τοῦτο ἱστάμενοι πρὸ τῆς Τρέλλας λέγομεν εἰς τὸ ἐγώ
μας:

*Μὴ σὲ μέλει κύττα τα
Τρέλλα εἶναι γιμάτα
Δύο σ' ἐγὼ γῆ γλυκύτατα:
"Ερωτᾷ καὶ νειάτα.*

Μία Φαντασία. Καλλονὴ ἀνοίξεως. "Ενδυμα χωρικῆς
πρίχρουν, λευκὸν, κυανοῦν καὶ κόκκινον. "Ηδύνατό τις νὰ
τὴν λάβῃ ὡς σημαίαν τοῦ ἔρωτος. Τὴν πολιορκοῦν πολλοί·
ἡ πτωχή! ἀγνοεῖ ἂν πολιορκοῦν τὸ κάλλος ἢ τὴν προικὰ
τῆς! "Ηξίζεν ἓνα "Αδωνιν καὶ τὴν θυριατίζουσαν κανδυλα-
νάπτει!

Δύο γαλακτοπώλιδες. Πωλοῦν ὅ,τι ἔχουν: τὸ γάλα των,
διότι εἶναι λευκαί. Μία γειτόνισσά μου θὰ ἐπώλῃ τὸν πα-
ράδεισον τὸν ὅποιον ἔχει κρυμμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της
καὶ ἡ ἰδική μου τὴν Κόλασιν μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει γεμίσει
τοὺς ἰδικούς της.

Μία Γιαννιώτισσα, μὲ βυσσινόχρουν μηλωτὴν, στραβὸ
χρυσοκέντητον φρεσάκι ἐπὶ κεφαλῆς καὶ κυανοῦν ἐπὶ τοῦ
στήθους πέπλον.

*"Η κυρία χαρούμενη τὰ φύλλα της ἀνοίγει
"Ερωτευμένη τὰ θωρεῖ καὶ μὲ τὴ μυρωδιά της
Τῆς ρίχνει χαιρετισματα καὶ τὴν καλημερίζει.*

— Αὐτὴ ἡ Γιαννιώτισσα δὲν ἔχει τίποτε πολεμικὸν ἐ-
πάνω της! Τί διάβολο! περιμένει χωρὶς πόλεμον νὰ τὴν
πάρουνε.

"Ω! ὦ! ὦ! "Η Καρυάτις εἰς Jockay μεταμορφωμένη!
Δὲν εἶναι θηριοδαστῆς, ἀλλὰ μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώ-
πους εἰς θηρία. Πλήρης γυνὴ καὶ ἀληθὴς ἐνδυμασία γυναι-
κός. "Ολον τὸ παράστημά της προκαλεῖ πάλιν. Γυνὴ μὴ
παλαιούσα εἶναι γυνὴ χῆν.

"Ἴδου ἡ περιβολή της. "Εσθὴς βραχεῖα, ἀφίνουσα ἐλευθέ-
ραν διόδον εἰς ὑποδήματα ἱππότου, χρώματα τῆς "Οξφόρ-
δης λευκοκύανα, ἐπενδύτης ἀνδρικός χρώματος οὐρανὶ μὲ
γραμμὰς λευκάς καὶ ἐπὶ τῆς πλουσίας της κόμης κασκέτο.

Τί της ἔλειπεν; Εἰς ἵππος· ἀλλ' ἀντὶ ἵππου τῇ προσε-
φέροντο πολλοὶ ὄνοι.

Ψυχὴ ἐκ τῶν ὠραιότερων· ἐνδυμασία Ψαροπούλας· κόκ-
κινα δίκτυα· δὲν ξεύρω τί συλλαμβάνουν αὐτὰ, γνωρίζω
ὅμως τὰ πατρικά της δίκτυα, τὰ ὁποῖα κατορθοῦν καὶ
πιάνουν νερὸ τοῦ δήμου.

Μία παρῳδία Δήμητρος... *Ma non guarda é passa.*

Αἱ γυναῖκες θέλουν νὰ φαίνωνται ὅ,τι εἶναι. Δὲν
λέγω ἀλήθειαν, δεσποινὶς Μάγισσα; "Επὶ τῆς ἐρυθρᾶς ὡς τὸ
αἷμά μου ἐσθῆτός σου βλέπω διὰ σύρματος κεντημένον τὸν
ἥλιον, τὴν σελήνην, τὰ ἄστρα, τὰ ζώδια. Δι' ὀλίγας στιγ-
μὰς εἰσθε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δι' ἡμᾶς τοὺς ἥρωας τῶν φρενοκο-
μείων, οἵτινες εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας βλέπομεν τὸν "Εσπε-
ρον καὶ τὸν "Εωσφόρον, εἰς τὴν ξανθὴν σας κόμην χρυσοῦν
κομήτην, τὸν γαλαξίαν εἰς τὸν λαϊμόν σας καὶ τὸ σύμπαν
εἰς τὸ σύμπαν σας.

Καὶ ἔπειτα; Γινόμεθα καλὰ, χάριν εἰς τὴν θεραπει-
κὴν τοῦ Δόκτορος Γάμου. Τὰ ὠραῖά μας οὐνερα ἐξαφανίζον-
ται ἐν πρὸς ἐν καὶ μένετε τὸ ἀντίτυπόν μας, ὀλίγον μα-
λακώτερον, ὀλίγον ῥοδινώτερον, περιβεβλημένον τὰ λινὰ του
καὶ τὰ μεταξωτά του.

"Υπαγε εἰς τὸ καλόν, μάγισσα, καὶ ὅταν καθ' ὁδὸν μὲ
συναντᾷς, μάγευέ με, μὰ γευέ με καὶ καμμιὰ φορὰ.

"Ω! "Η Bohémienne! "Η ἀδυναμία μου ὅταν τὴν συ-
ναντῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ ἀδυναμία της ὅταν δὲν τὴν
συναντῶ πουθενά. Παίξε τὸ ντέφι σου, ἀβρά Βοημία, ἡ
ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ λαλήσῃ διὰ σὲ καὶ διὰ τὸ ντέφι
σου.

"Α! Bayadère! πόσον μεγάλην θὰ ἔχῃς τὴν καρδίαν διὰ
νὰ ὑποφέρῃς ἓνα σαχλόν, "Ελληνα ἐν Παρισίοις καὶ Γερμα-
νὸν ἐν "Αθήναις! "Αν τὸν ἐβλεπες εἰς τὸ Καφενεῖον Γιαν-
νοπούλου πίνοντα τρεῖς καφέδες μετὰ σταγόνων ῥουμιού
ἀντὶ δειπνοῦ, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ λέγῃ ὅτι κάμνει εἰς τὸ ξε-
νοδοχεῖον τῶν Ξένων!

Καλῶς τὴν, Καλῶς τὴν, τὴν Χιόνα! Τὸ **Μὴ Χάναςαι**
Σὲ ἔψαλεν ἐν ἐπιφυλλίδι τοῦ ἐνδόξου Χεσμέ τοῦ "Μεβρίου.
Αὐτὰ ἔχουν, κόρη μου, οἱ ἀοιδοί. Δὲν φροντίζουν οἱ ἀκαλ-
λαίσθητοι διὰ τὰ ὀνόματά των.

Τί σὲ ἔπτασε τὸ πτηνόν, θερμὴ μου χιών, καὶ τὸ ἐκρέ-
μασε πτώμα ἀπὸ τὴν ἀργυρᾶν σου ζώνην, ὡς ὁ "Αχιλλεύς
ἔσυρε τὸν "Εκτορα νεκρὸν ἀπὸ τοῦ ἄρματος του;

"Ηθελες νὰ δείξῃς ὅτι τοιαύτη τοὺς περιμένει τύχη ὅσοι
τολμήσουν νὰ παίξουν χιονιαὶς μαζὺ σου; Τί τρομεραὶ εἰ-
σθε αἱ γυναῖκες; Σφάζετε, καίετε, δροῦτε, αἰχμαλωτίζετε.
"Αν θέλετε, θὰ κατεκτᾶτε καὶ τὴν Πόλιν· ἀλλὰ δὲν θέλετε.

"Η μικρά, ἡ λεπτή, ἡ ἰσχνή, ἡ γαλλίς, ἡ ἑλληνίς καὶ συλ-
φίς Périchole. Die Eine, die Kleine, die Feine, die Reine!

Τί νά τῆς ποῦμε! Elle grandira, elle grandira, parce qu'elle est Τί εἶναι; Πτηνὸν ἢ κορασὶς;

*

Ἐπὶ τέλους! ἰδοὺ καὶ μία κόρη τῆς σχολῆς μου. Εἶναι δὲ ἡ σχολή μου, ἀγαπῆται καὶ μὴ Κυρία, σχολή γυμνῆ, δηλαδὴ κλασικῆ, ἀρχαία. Ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν ἢ ὁποία εἶναι γυμνή. Μισεῖ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκρισία. Ἀναστρέφεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων καὶ εὐφραίνεται. Ἐχει ἀπέναντι αὐτῆς αἰώνιος, μίαν φωτογραφίαν τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, ἥς μόνον τὸ κάτω μέρος ἀτημέλητως καὶ ἔτοιμος νὰ πῆσῃ καὶ αὐτὸς καλύπτει εἰς πέπλος. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κόρη εἶναι ἐνδεδυμένη εἰς page. Περί αὐτῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπῃ τις:

Que lorsqu' on voit le pied, la jambe se devine;

διότι ἡ στερόα κνήμη ὑπὸ τὴν μεταξωτὴν τῆς μάστιγος διεγράφεται ὅλη περικαλλῆς. Εἶναι μαθήτρια τοῦ Μυσεῖ καὶ θὰ ἐπανελάβε πολλὰκις πονηρῶς μειδιώσα τοὺς παραδεισίους στίχους:

Dans un objet aimé qu'est-ce donc que l'on aime?

Est-ce du taffetas on du papier gommé?

Est-ce un bracelet d'or, un peigne parfumé?

Non, ce qu'on aime en vous, madame, c'est vous même.

Λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς στίχους τοὺς ξεύρω κ' ἐγὼ ἀπ' ἐξω, τίς οἶδε ἂν δὲν τοὺς ἀπεστηθίσαιμας μαζί. Ἀλλὰ καὶ τί κρίμα ὅτι μόνον τοὺς στίχους ἀπεστηθίσαιμας!

* *

Περί τῶν μὴ μετεμφισμένων δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω λόγον, διότι ὥφειλον νὰ μετεμφισθοῦν. θὰ ἐξαίρεσω ὅμως δύο χρυσούλας, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν ἦτο ἡ μία βασίλισσα, ἡ ἄλλη βεβαίως ἀντιβασίλισσα. Περί τῆς τελευταίας ἐγράφησαν οἱ θερμοὶ ὡς φλόγες τῆς Κολάσεως στίχοι:

Μὰ βλέπω Σατανᾶ ἀγγελολοχαρμένο

Ποῦ ο' τῶν ματιῶν του με τραβᾷ τὸν Ἀδὴν νὰ με χῶσῃ.

* *

Τί; Θέλουν καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ μεταμφισμοὶ περιγραφῆς; Δὲν ἔντροπεσθε! Περιμένετε νὰ καταδοῦν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν δημοσιογραφίαν — καὶ τὸ γελοῖον αὐτὸ ἐπάγγελμα εἶναι δι' αὐτάς προωρισμένον — καὶ τότε κατὰ λόγον φυσικὸν καὶ σαρκικὸν θὰ ἀξιοῦνται καὶ οἱ ἰδικοὶ σας μετεμφισμοὶ ποιητικωτάτων περιγραφῶν. Ἐμὲ, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.

* *

Περί δύο φοβερῶν μαρκισίων δὲν ἀντέχω, θὰ κάμω λόγον. Εἶναι διδυμοί, ἂν καὶ ὁ ἓνας εἶναι ξανθὸς ὡς νεροκόλκυθος καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος ὡς μελιδζάνα· δὲν παρὰ ζεῖ, τοῦ ἐγέννησε τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ μήτηρ των Βλακεία. Ὅταν γελᾷ ὁ ἓνας, ἔσπε βέβαιον ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐγέλασεν ὁ ἄλλος καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γελάσῃ καὶ αὐτός. Εἰς τὰς συ-

ναναστροφὰς εἶναι πάντοτε μαζί, ὡς δύο ἡμισφαίρια ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κόσμου. Καὶ οἱ δύο κυνηγοὶ προικῶν καὶ καρδιῶν. Δέχονται ὅμως καὶ σπηκοτάκια, διότι τὸ γούστο τῶν εἶναι γούστον μαλτζῶν. Καὶ οἱ δύο θὰ ἦσαν κάλλιστοι κουρεῖς· ἔχουσι τοῦλάχιστον τὸ μειδιάμα τῶν.

Οἱ κουρεῖς αὐτοὶ ἦσαν εἰς τὸν χορὸν Μαρκήσιοι. Pfiu!

*

Δὲν θέλω νὰ τελειώσω κακολογῶν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ σημειωματαρίου μου διὰ γλαφυρῶν χαρακτήρων εἶναι γραμμένον τὸ ὄνομα τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου, οἷτινες ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἴσης προσηνείας καὶ αἱ περιποιήσεις τῶν ἀπέπνεον διηνεκῇ χάριν καὶ ἐνεστάλαζον θαλερὰς εὐχαριστίας.

Vireloque.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Εἰς τῆς Κυρίας Μελαῖ)

Τρελλαῖς, θεότρελλαῖς ἀποκρηαῖς,
Καὶ δὲ σὰς φθάνουνε τόσα μουστάκια,
Τόσαις διαβόλισσαις, νέαις, γρηαῖς,
Μὰ ξεμουαλίζετε καὶ τὰ παιδάκια;

Ἡμέρ', ἀπόγευμα, Κυριακή!
Μέσα σὲ πλούσιο λαμπρὸ σαλῶνι
Δὲς πῶς χορεύουνε 'ς τὴ μουσικὴ
Μικροὶ ἀγγέλοι μας, μικροὶ δαιμόνοι.

Σὲ κάθε μάγουλο, κάθε ματιᾷ,
'Ο ἥλιος, λύχνος τους, ἀκτῖνες χύνει·
Τοῦ ὕπνου ὁ ἀγγελὸς καμμιὰ νυκτιᾷ
'Απ' τὰ φτερούγια του δὲν τὰ μακρύνει.

Εἶναι λαλήματα γλυκῶν πουλιῶν
'Ο,τι προφέρουνε τ' ἀγνά τους χεῖλια·
Πῶς ἀγρειεύουνε 'ς τὸ κοτιλλῶν,
Καὶ πῶς ποζάρουνε εἰς τὴν καρτερίλλα.

Ὡ τί μαλώματα, καὶ τί σκουντιαῖς,
Κλάψες, παράπονα, φωναῖς, καυγάδες!
Τέτοιαις νὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς νυχτῆς,
Καὶ ἄς μᾶς ἐλείπαν ἡ φρονιμάδες,

Τὰ ψιττακίσματα τὰ περιττά,
Ποῦ μᾶς ἐφόρτωσεν ἡ κοινωνία!
Σεμνότης ψεύτικη, καὶ μετρητὰ
Λόγια, καὶ . . . σῶσέ μας, ὑποκρισία!

Τί σωματάκια! τί décolletés!
Τί στήθη ἀμύριστα, σὰ μπουμπουκάκια·
Αἱ πρῶται ἀνοιξεις τῶν εἶναι αὐτά.
Πετοῦνε ξέσκεπα τὰ ποδαράκια,